

Sự kỳ diệu của một con bò.

Một nhà truyền giáo dòng Comboni người Philippin, Lm. Bonifacio Apaap “Boni” chia sẻ câu chuyện ơn gọi của mình.

Tôi cử hành lễ kỷ niệm 19 năm linh mục vào ngày 11 tháng 9 năm 2023. Hành trình ơn gọi của tôi đã bắt đầu từ nhiều năm trước. Khi còn học tiểu học, tôi đã bắt đầu quan tâm đến những vấn đề, những hoạt động thiêng liêng. Những điều này cho thấy Thiên Chúa lúc đó đang chuẩn bị cho tôi một điều gì đó lớn lao hơn những gì tôi có thể tưởng tượng.

Vì thiếu linh mục cử hành Thánh lễ Chúa Nhật nên Phụng vụ Lời Chúa thường do các vị cao niên trong nhà nguyện chúng tôi hướng dẫn. Mọi người đều có thể chia sẻ Lời Chúa. Các vị cao niên cũng mong tôi chia sẻ. Chúa Nhật là thời gian tuyệt vời để tôi trình bày những bài suy niệm nhỏ của mình. Vào các chiều Chúa Nhật, chúng tôi lần hạt Mân Côi tại các nhà khác nhau. Sau một tuần ở nhà người này, chúng tôi lại mang tượng Đức Mẹ sang nhà người khác. Tôi cảm thấy trong lòng đặc biệt vui sướng khi lần hạt Mân Côi.

Sau khi tốt nghiệp trung học, Sơ Maria Elsa Dacoco, một nữ tu dòng Trinh Nữ Maria (RVM) hiện đã qua đời, hỏi tôi muốn học gì ở đại học. Tôi xấu hổ khi nói với sơ về mong muốn trở thành linh mục của tôi. Và lại, sơ đã nhận tôi làm sinh viên thực tập tại tu viện của các sơ ở Malaybalay, Bukidnon. Tôi đăng ký vào học tại trường Bukidnon State College, lấy bằng Cử nhân Sư phạm chuyên ngành Toán. Tôi chỉ ở với các sơ dòng Trinh Nữ Maria được một học kỳ vì tôi muốn hoàn thành mọi thứ trong bốn năm, điều này sẽ không thể thực hiện được nếu tôi tiếp tục làm việc trong tu viện của các sơ.

Kỳ thi tuyển sinh vào chủng viện

Nỗi khao khát về một điều gì đó thiêng liêng vẫn tồn tại. Lúc đó tôi là thành viên của nhóm ơn đặc sủng tại trường Bukidnon State College. Thậm chí tôi còn đến các giáo phái khác nhau để nghe giáo lý của họ (Hội thánh Tin Lành Baptist, Giáo phái Cơ đốc nhân Tái sinh, Giáo phái Mormon, Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm, v.v.) và rời bỏ từng giáo phái một khi những giáo phái này chuẩn bị làm phép rửa cho tôi. Tôi đang tìm kiếm thứ gì đó lớn lao hơn nhưng không biết

Cha Boni cùng với Ca đoàn Thiếu nhi của giáo xứ trước đây của ngài ở Sudan

điều đó là gì. Tôi tin rằng tôi đã tìm được điều đó khi tham gia và đậu kỳ thi tuyển sinh vào Trường viện Giáo phận. Mục tiêu trở thành linh mục của tôi đã được nhen nhóm trở lại, nhưng việc cha mẹ tôi thẳng thừng từ chối đã nhanh chóng giết chết mục tiêu đó.

Do tình hình tài chính, tôi đã tìm mọi cách để có được học bổng hoàn thành chương trình học của mình. Tôi đã nhận được một học bổng của đội hợp xướng trường đại học cho một học kỳ, một học bổng khác của một tổ chức khác và một học bổng Study Pay Later Plan (Chương trình học trước trả sau) của chính phủ. Học bổng cuối cùng buộc tôi phải chuyển đến học ở một trường tại thành phố khác, Cagayan de Oro. Tôi đã hoàn thành học vị Cử nhân Giáo dục Trung học, chuyên ngành toán tại trường Cao đẳng Cagayan Capitol.

Lần đầu tiên tôi biết về các nhà truyền giáo dòng Comboni ở trường này khi giám đốc ơn gọi của dòng, Lm. Paul O'Donnel, một nhà truyền giáo người Mỹ, đến thăm Hội đồng tuyên úy của trường. Khi còn là giáo viên ở trường này, tôi vẫn giữ liên lạc với ngài thêm vài năm nữa để phân định ơn gọi của Thiên Chúa.

Hành động ngay

Khi Thiên Chúa mời gọi, thì cần phải hành động ngay, nhưng trường hợp của tôi thì không. Tôi có rất nhiều lý do không thể đáp lại lời mời gọi của Người. Một trong nhiều lý do đó là sự chấp thuận của cha mẹ tôi. Tôi là con cả trong một gia đình có tám người con nên rất khó để được cha mẹ tôi chấp thuận. Tôi cũng như tình yêu tuổi thơ của tôi đều có những hy vọng lớn lao cho tương lai. Tôi vừa kết thúc một năm làm việc. Thiên Chúa đã thách thức tôi, và tôi sẽ không được yên ổn nếu như tôi không từ bỏ kế hoạch trở thành linh mục, lần này là linh mục truyền giáo. Tôi đã thỏa thuận với Người: hoặc là ngay bây giờ hoặc là không bao giờ. Nếu Người muốn tôi vào chủng viện, thì tôi xin Người ban cho tôi một lối thoát khỏi mọi khó khăn.

Đây là điểm đột phá: mẹ tôi đã mở đường. Bà sẽ chỉ đồng ý cho tôi vào chủng viện nếu tôi tặng cho cha tôi một con bò. Lúc đó tôi không có đủ tiền để mua một con bò. Tiền lương giáo viên của tôi không cho phép tôi để dành tiền. Tối hôm đó, tôi lấy giấy bút vẽ hình một con bò rồi đưa cho mẹ tôi. Cha mẹ tôi cười chế nhạo tôi, nhưng tôi có đức tin. Đêm đó tôi trằn trọc, bồn chồn. Tôi không thể nào ngủ được vì tôi đang cố nghĩ xem Chúa sẽ tìm ra lối thoát cho tôi như thế nào.

Trời hừng sáng, tôi nghe thấy giọng nói của một trong những giáo viên trung học của tôi: “Nếu em cần giúp đỡ, hãy đến gặp tôi”. Không chậm trễ, tôi bắt đầu đi bộ ba cây số đến chỗ của bà. Bà giao cho tôi con bò của bà, đó quả là một điều kỳ diệu. Tôi trở về nhà với con bò, đủ tiền để đến Manila và với nước mắt lưng tròng. Tôi rời cha mẹ ngày hôm đó và gia nhập chủng viện của các nhà truyền giáo dòng Comboni.

Tiếp đón Cha Boni làm Hiệu trưởng Trường Trung Học thuộc Đại Học Comboni College, Khartoum, Sudan

Quả thật, Thiên Chúa sẽ mở đường khi dường như không có con đường nào cả. Người có khả năng làm nên những điều kỳ diệu. Tiếp sau đó là nhiều cuộc phiêu lưu, nhiều điều ngạc nhiên trong suốt 20 năm cuộc đời truyền giáo của tôi ở Eritrea, Sudan và bây giờ là Ai Cập.

Tác giả: Fr. Bonifacio Autentico Apaap

Nguồn: worldmissionmagazine.com

